

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočěń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicziščerini w Budyschinje a je tam ja sčtwórtlětnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

9. njedžela po swjatej Trojizy.

Dap. štutki 9, 1—9.

Saul, kotrehož bmy hižom jako njeprěčela kischešcijansteje zyrkwe pschi bmyerzi přenjeho martrarja Schčěpana sefnali, wón jako wuczeńje na pschesčěhanje kischešcijanow do Damaska. Jako wón na drósy běsche, wobkweći jeho nahle šwětlo i njebjěš a wón padnywšchi na semju klyšesche hlóš: „Saulo, Saulo, sčto pschesčěhašch ty mje?“ Saul so we wutrobje sastrózi a so prascha: „Sčto by ty, Knježe?“ A wón dostanje to wotmolwjenje: „Da bmy Jesuš, kotrehož ty pschesčěhašch. Čžežto či budže, pschecziwo wótremu kopacz?“ To słowo reša jemu kaž mjecz psches dušchu. Wón pónaje w kamošbudženju swoje wulke njeprawo a tschepotajo so prascha: „Knježe, sčto chješch, so bych činił?“ S tym słowom wobroczi so k temu Knjesej.

Saul budže Pawoł — wobraz našeho wobroczenja.

1. W štysknosći so wutroba kama šudzi;
2. psches pokutu a wěru pschińdže k temu Knjesej.

1. „Saul pak naduwasche so hišče i broženjom a i mordowanjom pschecziwo pókłam teho Knjesa a džěšche k wyschšchemu měšnikaj a proschěšche jeho wo listy do města Damaska na schule, tak, hdy by wón někotrych, kiž so k temu puczju džerža, mužškich abo žónste, namakał, so by jich jatych wjedł do Jerusalema“. Tak šapoczina so historija, kiž nam powjeda wobroczenje Saulowe. Za-

hadto běsche so jemu do wutroby dato, jako pschi kamje-njomanju Schčěpana pódla šedžesche. A jeho naduwanje běsche kame pschikrywanje jeho smutskowneho njeměra. Wón hišče wótremu wojowanje pónpota pschecziwo wěrnosći, kiž chže jeho wutrobu wobjimacz. Mny po čłowškej myšli bychmy šebi myšlicž mohli, so nětko čžaš njeje, w jeho roshorjenju so Saula dótkacz, so ma so čzišchischa hodžina woczakacz. Tón Knjes pak lěpje wě, hdy je prawy čžaš. Hdyž je čłowjek w roshorjenju, hdyž je pschischol na najwyschšchi šhodženč hrěcha, hdyž wutroba kłapa, štawy tschepotaja — tehdom wón hlóš Boži lóžo šaklyšchi. Tehodla hlóš Boži w tajkich duchownych štrachotach wošebje štražuje, tehodla tón Knjes runje tehdom pyta a je někotreho namakał kaž Saula. To praschenje: „Saulo, Saulo, sčto pschesčěhašch ty mje?“ jeho kaž blyšt trječhi. Tole praschenje jeho dotalne žiwjenje šakudži. Šastróžazy to wotomil sa dušchu, kotraž je so wot Boha wotwobrocziła a na dobo tole Knjesowe praschenje šaklyšchi. Čłowjetej dyrbi šwětlo šesthadžecz wo jeho dotalnym bludženju. Hdyž by ty na wopacznyh puczju, nješmješch čžakacz, so tón Knjes tebe psches tajke džiwne šjewjenje wubudži; wón pak tebe wěšče wola wótšje a čzišche, w hnewje a w hnadže: Hdyž dyrbi mlodženz, kiž je w šwětnych žadoszczach žiwy byl a na napominanje nana a maczerje kěžbował njeje, na dobo štipicz k rowej nana abo maczerje a jeho wutroba so w štysknosći a šrudobje wije, tehdy so tón Knjes prascha: „Saulo, sčto pschesčěhašch ty mje?“ Hdyž kchěšcijan loškomyšlne šwój pucz dže a šwoju

wutrobu śwētej pschithila a tón Anjes jeho položī na czežke khoroložo, njeje to praschenje na śwēt lubowazu wutrobu: „Saulo, sčto pschesczēhasth ty mje?“ A hdyž wy bedžicze w lubym Božim domje a Bože słowo tebe trjechi we wutrobje, wono trjechi twoju słabosć a hrěschnu pschithilnosć — sčto pschesczēhasth ty mje?“ Teho Saula wjedže to praschenje k bamofudženju. Žalofna wschaf ta wěrnosć, kotraž šo jemu sjemi. Njewinowatu krej je wón pschelał, hdyž je kschesczijanow pschesczēhał a w swojim pschesczēhanju je wón Meksiaša kameho srudžil. Sčto na puczu hrěcha bóle nastroža, hač to pónacze, šo my Jesufa se swojimi hrěchami ranimy, kotryž je nam dobrotu czinił, kotryž je sa naš czezpil a wumrjel. Duž njechamy temu bamofudženju i pucza hieč, kotrež tón Anjes w naš sbudžuje, ale kaž Saul na jeho hlóš posłuchacz,

2. a k njemu šo wobroczič. Wón šo prascha: „Anježe, sčto chzesch, šo bych czinił?“ Nětko pschindže tón wofomik, hdyž budže Saul Pawol. W pokucze šo wón psched tym Anjesom pschila a jeho wodžerstwu ruky sapschimuje. Tajke rošbudženje je nusne, i kotrymž šo kschesczijan do Anjesoweje služby staja. S tym dosć njeje, šo šo w nutrnej hodžinje někajke pobožne czucza we wutrobje hibaja, rošbudženje dyrbi byč, šo je wutroba wěsta a pónawa: „ja šym khudy, hrěschny człowjet, ja trjebam pschi wschej swonkownej czežnosći Božu hnadu a bjes Jesufa šym ja khudy a njesbožowny!“ To rěka, šo w pokucze k temu Anjesej wobroczič. Tak budže Saul Pawol. Sčto šy ty? Widžiš ty hišcže stare śwētne waschnje w šebi? Dženša, hdyž ty hlóš swojeho Boha słyschiš, njestwjerdž swoju wutrobu. Tón Anjes Saulej wotmolwi: „Stañ a dži do mēsta, tam budže czi powjedžene, sčto ty czinicž dyrbiš.“ Tón pokasuje tež tebi to mēsto, kotrež je wón tudy delkach na semi natwaril, to je jeho zyrtej, jow šo tebi praji, sčto masch czinicž. Bože słowo tebi to praji. Dženša wschaf šo drje i wjetšcha prascheja, kajki předať předuje a kať je předował, porědko šo prascheja, sčto je mi předať prajil, sčto dyrbju czinicž. Daj šebi psches Bože słowo pucž pokasacz, potom budžesch šwěrnny japoschtol Anjesowy. Jako Saul na semi leži, runa šo wutupjenemu Jerusalemej, ale wono dyrbi nowe Zion byč. Duž wopomimny w tutym našchim czašu, sčto šo k našchemu mērej hodži. Nětko je tón spodobny czaš, nětko je tón džen sboža.

Samjeñ.

+ Wodžerjo žiwjenja.

Bóh je człowjetej sa jeho putnistwo psches tuto czašne žiwjenje k wěcznej domowinje wschelafich wodžerjow dal: Staršcheju a wučerjow, kamšne šwědomnje, knihi pschirody, stawišny człowjestwa, šwjate pišmo a swojeho Ducha. Woni dyrbja naš wodžicž a nawjedowacz, wobarnowacz a schlitowacz, nam spomožni byč, naš czělna a duchowna mozy, nam spožčene, k Božej czeščzi naložecž wučicž, naš hódnyh czinicž sa czaš a wěcznosć. Redžbuj na nich, posłuchaj na jich hlóš, daj šo wot nich wjelcz, litacz, wumozecž, bywaj hódny semiski a junu sbóžny njebjeski mēschczan, wschitlo k Božej czeščzi.

Do nanowštej a macžernej rukow je Bóh człowjeta hižom jako něžne džeczatko položil; staršchej staj najprěšchej a najwjetšchej dobroczelej džěščza tudy na semi. Šimaj ma šo wono nimo Boha šwoje žiwjenje džakowacz; w pocze swojeho woblicza džělataj nan

a macž, šo byschtaj tež džěščzu wschitlo to sašlužitoj, sčtož wono k potrebnosći a žiwnosći cžěla a žiwjenja trjeba. Niž jeno to, sčtož wono k sbžerženju žiwjenja potreba, ale tež wscho, sčtož žiwjenje hačle k žiwjenju cžini, sčtož człowške žiwjenje wot šwěrinškeho rošdžěla, ma šo wono staršchimaj džakowacz. Wonaž jo tež woczehnjetaj, pschepodataj jo schuli a zyrtwi, šo niž jeno śwēt, ale tež Boha a šwojeho Wumoznika pónacz nawuknje; wonaž starataj šo niž jeno sa jeho cžělna derjeměcže i tym, šo je wěšte powołanske džělo nawuczič dataj, ale tež sa jeho duchowne a wěczne derjebiecže, hdyž jo w pōžcziwosći a napominanju k temu Anjesej woczehnjetaj. Duž dyrbiš swojeho nana a šwoju macžer czeščicž, šo šo czi derje pōndže a dolho živy budžesch na semi. Czeščuj jeju se skutkami, se słowami a scžerpnosću, šo by jeju požohnowanje na tebe pschischlo; pschetož nanowe požohnowanje twari džěczom khěže, ale macžerne poklecze torha je sašo dele.

F.

Wobrašy i pola šnutskowneho mišionstwa wot lěta 1906.

(Šo rošprawje krajneho towaštwa sa šnutsowne mišionstwo w Satškej 1906.)

4.

Sčto šo sa žonštu mlodošč cžini.

Sa duchowne sašhowanje staraja šo wschudžom w kraju rošpróšchene towaštwa sa mlode holzy (knježny). Š šnutsownemu pschynjenju služaj jim sa mlode lěta, kiž šu sa spytowanje hrěschneho cžěla a njebóškeho šwěta dwójny straschne, šhromadžjenja, i wjetšcha njeđzelu popođnju a wječzor, k natwarjenju, k wofschewjenju wutroby a dušche psches spěwanje, cžitanje, tež njewinojte hry a sabany. Někotra mloda holza je, wošebje w mēstach, w tymle towaštwe sejeru a žohnowanje dostała. Pašasujemy tež našche do mēstow cžehnjaže holzy tam.

Sa služenje a džělanje w fabrikach chzedža wschelafate towaštwa a wustawy i kschesczijanškim porjadom a wodženjom pomoz šficzič. Na dwórnišchczach najwjetšchich mēstow k temu postajene, czeščehódne žonške holzy, kotrež se želesnizu pschithadžaja, pschijimaju, i nimi rěcžo, jim radžo, je pokasujjo a rošwucžejo k jich sbožu a je pscheproschujjo do dobrych mēstnow.

Wschelafate „domy“ šu jim sa jich powucženje a hospodowanje spomožne. Tu je najpriđožny dom sa položčne mozy: Šolczki, schulu wufhodžiwšchi pschindu tam (do Draždžan), šo wothladaju (mēšacznje 25 hriwnow abo i pomozu dobroczelow tuńšcho) tam pschebhwaju dwě lěcže; kōžda po swojim waschnju šo rošpokasuje, šo by potom šebi šama cžim lěpje mohla pucž psches žiwjenje a k sežiwjenju namafacz. 20 móža tam na jene dobo pschebhwacz.

Domy sa džělacžerki (wošebje fabrikške) šu tam a šem sesaložane. Tak je w Šartawje (pola Chemnizy), w Lunzenawje (pola Rochlitzy) psched lětom (abo tšjomi lětami) tajki nastal: Šolzy, kiž šo tam scžělu abo šame šebi žadaja, wošebiteho wobkedžbowanja a šastaranja potreblive, šo pschijimaju, w fabrikškim džěle skutlujaj, pōdla pať tež šo w domjazym džěle rošwucžujaj jako warjenju, pšokanju, blotowanju a t. d. Diafonišy maja je wobkedžbowacz pschi džěle. Sčtož šebi holzy wufshytujaj, šebi na nalutowarńne dawaju. Na jonym mēstnje bēšche 60 holzow pschiwšatych. Šich šadžerženje bēšche dobre a wschelafate pytachu dlěje w „domje“ šawostacz. Kajke žohnowanje tajki „dom“, kiž je wopravdže šnamjo Božeho doma sa wschědne žiwjenje — sčto by njewjedžal, kajke je žiwjenje wobohich, hubjenje woczehnjenych holzow tak hušto!

Towaštwa sa fabrikške džělacžerki džělacžerkam wobjed, hospodu, džělo posčicujaj, rošwucženje w schwalczowanju, pschednoschki, šamo turnowanje. Tež domišna sa pincžnizy bjes mēštna je šo šaložila minjene lěto pōdla drugeho tež podpjeru jim wjele w pjenježnyh wufšosczach posčicžajo. Tak mjenowaný „wucžek“ je pschezo na-

pielnieny był a žónskim czělne a duchownje služil. Wo wulho-
warńjach sa padnjene sabludžene žónske, kiž su na wšchelach měst-
nach w kraju, je so i džela hižom rosprawilo. —

Ma Sa spomoženje domjazeho žiwjenja wobsteji sa holzy i wšch-
šich woršchtow wulnjetnja. Domjaze hospodařstwo so w Maczer-
nej Haninej schuli w Draždžanach wučži: pschede wšchem maja so
tu knježny na to pokasowacž, sčto je sa kšescžijanske knjeistwo
trěbne.

Wulzy wažne bėchu tež w minjenym lėcže „pucžowanke wu-
wucžowanja (kursy) sa warjenje“. Wobebicže roswucžowane
wuczerki, 11 wšcho hromadže, su 40 tajkich kursow dzeržale na
wšach a w městach a psches 1000 žónskich (i wjetšcha nježenjenych)
roswucžowale w domjazym hospořnyju, pschede wšchem warjenju.
Ma někotrych městnach mějesche so roswucženje hižom drubi, tšecži,
na jenym šamo sčtwórty krócž. Žadanja po tajkim sa dobre
domjaze bycže jara wužitnym skutku so šamo njedachu wščitke
spokojicž. Sa minjene 5 lėt su wšcho do hromady 18 wuczerkow
psches 3700 šchuletkow roswucžowale — mjes poplednišchimi tež
78 žonow. Sčto so njeby šadowal, sčto kšescžijanska myšl
wšcho spytuje a dokonja sa šbože doma a luda. Haj, šwonkowne
so to popleńšche šda, sa czělne žiwjenje služaze, tola tak jara ma
to šwisť tež se šnutstownym šbožom! Šelto nješkoja, hnėwanja
w mandželstwach dla hubjeneho hospořnyja a tak hušto ma so tež
wot žonow wocžerpicž, sčtož je so na holzach abo tež psches jich
winu šakomdžiko!

Město Draždžany přeni krócž 500 hriwnow sa wucžerňu sa
warjenške kursy dari, ministerstwo šnutstowneho pomoz i 1000 hr.,
šnutstowne mišionstwo i 750 hr. poskicži.

W Budyščinje je Marcziny wustaw, kiž chze mlode holzy sa
(lėpšchu) službu, kaž tež sa hospořnyje na kšescžijanskim podložku
se wšchej wustojnosčzu a hódnosčzu wuwucžowacž. Njech staršchi
we Łužizy so dale bóle na njón dopominaja.

(Pšchichodnje dale).

Sčtomik dopomnjecža.

Šedyn nan pucžowasche psches morjo do dalokeho kraja.
Přjedy hač wotšal czehnjesche, wón wšche šwoje džěcži hromadu
šawoła. Wón šam pať mějesche sčtomik w ruzy, a woni jón
hromadže šadžichu. Duž nan džesche: „Šdnyž na tónle sčtomik
pohladnjecže, dha špomńcže na šwojeho nana w dalinje! — Přjedy
hač sčtomik tšecži krócž šafčěje, nadžijam so šako pola waš bycž,
šechze-li Bóh!“ To prajizy, nan wotšal czehnjesche; a sčtomik
kčějesche rjenje a lubošnje přenje lėto. Ale jako nětko nan psches
morjo jědžesche, pošbėže so možny wichor, šódž so na škale ros-
rašy a nan bu w žolmach pohrjebany. Duž džěcži plafachu a
želachu měšazy dołho; pschede wšchem pať, hdyž sčtomik pupkow
nabymasche a kčějesche, jón wone wobstupowachu a plafachu. Ma
to jedyn pschecžel njebočžicžkeho, k džěcžom pschistupiwšchi, rjekny:
„Šlejče, tón sčtomik je šwój wuřnam šhubil a je so wam do
hološče pschemobrocžil; duž dajče mi jón wotštronicž a něhdže
druhđe šadžicž, so waš jeho napohlad dale njeřudži!“ Duž
džěcži jenomyšlne wotmolwichu a džachu: „Ach ně, wotšajče nam
tón sčtomik! Njekčěje nam tež radosčž na nim, ale šylšna bolosčž
— dha su to tola šylšy lubošče a bolosčže džěcžazeje žedžiwosčže.
Ach ně, nješmicže nam tón sčtomik!“

F.

Džerž, sčtož masch, a Bóh cze šchita! —

Ššerbja, kiž šče ludžil mjes ludami maň,
Šalhowajče herbštwow i wótžow pschezo rjane,
Ššwėru hajče šebi lublo wuwolane,
Šotrež dostali šče jako Ššerbštwow šawny!

Ššwojich pėlnych wosėbnosčow wuřnam prawy,
Wótžow šlawnych šwojich šerbškich wašnyje šhmane,
Něcž jich džeržče jako hešlo lubowane,
— Wupłod w Božej winizy tak budžče šrašy!

A hdyž móž a lešč so nješšecželška mėri
Ma waš, so by rubila wam šambženje
Wasche, i wótžow namrėte, — so njemotajcže!

Ššwėru wulhowajče šej, hdyž ššosčž so šchėri;
Ššlafnemu so šwėtej njerunajcže ženje,
— Dowėru na Boha wšchón cžaf šrucže šajcže! —
(Pšchichodnje dale.)

Ššawišna Ššhryštušoweho pschekrašnjenja.

(Ššokracžowanje.)

5.

Domasch.

Jan. 20, 24—29.

Ššaf Domasch jedyn i dwanacže towaršchow,
— Wón, mjenowany Didimuš mjes nimi, —
Tam pschi nich njebė, hdyž Ššnješ pschińdže,
Duž džachu k njemu cži drusy pošli:

2. Ššamy teho Ššnješa widžili šawěšče! —
Wón k nim pať džesche: Ššeli so njewidžu
Ššaw rukomaj joh' pscherythmaj
Ššosdžaze blušny, — ššym njewėrjazy.
3. A njetřknu-li porst ššwój do ššosdžazych
Ššaw blušnow ššamnych a i dobom nješkožu
Do boka jeho ššwoju rufu,
Njebudu wėricž ja dwėlowazy. —
4. A po tydženju pošli joh' bėchu so
Tam ššhromadžili ššako do towarštwow,
A Domasch i nimi, pošol wbohi,
Duž pschińdže Ššesuš k nim miłosčžiwny, —
5. Ššdnyž durje bėchu ššamnjene twjerdže doščž,
Tam ššupi ššřjedža do ššyly widomnje
A: Mėr budž i wami! — mile džesche.
Ššotom pať k Domaschaj džesche hnydom:
6. Ššwój tykń nětk porst ššem a mojej wohladaj
Tu ruzy, podaj rufu tež ššwoju ššem
A polož ju do mojoj' boka
A njebudž dale džė njewėrjazy!
7. Budž wjele ššerje wėrjazy woprawdže! —
Ššaf Domasch nětko i pokornym modlenjom:
Mój Ššnježe a mój Boho! — džesche.
— Wušnacže wėry to jeho bėšche. —
8. A njom' Ššesuš džesche: Dofelž mje, Domascho,
Ššny widžil, wėrišch! Ššobžni su ššawėrnje,
Kiž njewidžiwšchi tola wėrja! —
— Tak je Ššnješ Domascha k wėrje pschemohł.
(Pšchichodnje dale.)

Rhudy tkalž a jeho biblija.

Podal F.

Do hlabokich myšlow ponórjeny, stejesche Rhudy tkalž Marcžin pschi wotnje a hladasche psches mutne selene schleňzy f wjebnej zyrkwi, kotruž móžesche se swojeho domčzka widžecž. Runje bėsche so f popołdnischej Božej službje wustwonilo; burjo a burowki džěchu w njedzelskej psyche mjes kčžjazny lipami pohrjebniščzja do swojeho Božeho domu. D tak rady budžishe jim Marcžin flědował! ale wón džě njemóžesche we swojim wotnoschenym domjazym wobleczenju swjatnizu wopytačž, a jeho njedzelski ropr bėsche so w sańdženy tydžen wulkeje nusy dla pschedacž dyrbjał.

Tak stejesche wón nětko w tšchnych myšlach, sthnywšchi ruzy a f potulenej hlomu pschi wotnje, setrě řebi f čařami řylsu f woczow, schtrychny řwoje potne schědžime wlořy f čzola a řloži potom řařo bluki hlad f njebeřam horje. Škóncžnje wotewri wofno a řhladowasche se ředžiwosčzu po pólnym pucžu dele, kotruž f blisko-ležazemu měřtu wjedžishe. Tam bėsche řo rano jeho mandželska Marja podala, řo by řebi wot bohatty řudži, řa kotručž bē Marcžin džělał, stary dołh wuplacžicž dala. Na dženska bēchu řu řkafali, dženska řo f měřtosčzu nadžijesche, řo řwoje řjenjesh dořtanje, a čžysche potom hnydom trěbne wobleczenje řa nana řupicž, řo mohł tola řařo luby Boži dom wopytačž. Těhodla Rhudy tkalž tak ředžiwje řa tym pucžom hladasche, po kotruřž dyrbjesche jemu pomoz w jeho wulkej čžěřnosčzi pschińcž; pschetož drařta jeno njebē, kotrař jemu pobrachowasche, ale teřž pořledni kručž řhlěba bėsche wón f wobjedu řjědł. Škóncžnje wuhlada wón řwoju řonu nasdala pschińcž; ale, Božo mój, řak pomalu, řak řrudna řo wona bližesche! Tak řtuženy, řak řhablawy jeno čžlowjek džě, kotremuž je řo teřž pořlednja nadžija řnicžila. Duž Marcžin wofno řacžini; wón njemóžesche tónle napohlad řnjeshčž, wa řa posčžěńřesche deřki řwoje pořlednje řubło, řwoju wulku bibliju se řlotym řěřom, kotruřž bėsche hiřom jeho džěd wobředžil, a wotewri řcheshy řtaw řwjateho Mateja.

Nětko Marja do niřesche řtwicžki řastupi; jejne tšchne woblicžo řytasche řo podarmo f lubosčžiwemu pořtrowej rořjařnicž; wona čžysche řěčecž, ale njemóžesche; řylsu, kotreř řo f jejneju woczow wulinychu, a prošdnej ruzy bēchu jejna řěčž. Řolny řwěrneje lubosčžje řchědžiwž řchepotazu prawizu řwojej mandželskej napsche-čžiwu wupřehesrije, řapschija jejnu řuku, řkóčžesche řu řak dołho a řak wutrobnje f pořtrowej, řař by čžył doměřjenje do řtruchleje duřche mandželskeje řkóčžicž a, řaneho druheho řłowa njewurjeh-nywšchi, wón se řwjateho řiřma f řłořkom čžitasche: „Njeřtarajčze řo řa wasche řiwjenje, řchto byřchče ředli a řili; teřž niř řa wasche čžělo, řchto byřchče řo woblekli. Njeje řiwjenje wjazy džžli ředž? a čžělo wjazy džžli drařta? Řohladačze na řtali pod njebeřami! Wone njeřbja, wone njeřnu ani njeřhowaju do bróžnjow; a wasch njebeřski Wóčez je wřchaf řeřivi. Njejsče dha wy wjele wjazy džžli wone? A čžehodla řtaracž řo wo drařtu? Řohladačze řilije na řolu, řak wone rořtu! Wone njedžělaju, teřž njepřchadu. řa řraju wam, řo teřž Salomo we wřchitkej řwojej řrařnosčzi njeje řak wuhotowany řyl, řako jena řych řamnyh. řdnyž řeho dla Řóh řrawu na řolu řak wodžewa, kotrař dženska řteji a řo nasajtra do řjeřy čžiřnje, njedyřbjał wón to wjele wjazy wam čžinicž? D wy małowěřivi!“

Tole řchědžiwž wučžita, potom řo wón mjelcžizy pschi wotnje pořhny a w řwjatym řiřmie rořhladnje řlotkowasche; jeho man-đželska řak řebi se řchóřzuchom mořkej woczki řuřcheshche a na to řrudnje džesche: „Šchto řak dyrbimoj nětko řapocžecž, nano? Mój džě řanyh řjenjesh a řaneho řhlěba w domje nimamoj. řodarmo řym w měřcže wo řiřale řařluženu mřdu prošřla; pschetož hnadna

řnjeni řo runje do wosa řydasche, řako řa dońdžech, a čžysche f něřakřemu řwjedzenjej řěčž. „řa něřkole řhwilu nimam“; wona řjekny, „wy dyrbicže řařo pschińcž!“ na čžož pohoncž do řonjom řchwitny a wotjědže. Ř domje řak mi řrajachu: „řnadna řnjeni řakle řa tydžen řařo pschińdže.“ — Řch, řchto dha dyrbimoj řa-řocžecž! Mój džě řyle ničžo wjazy nimamoj, a pořčžowacž teřž ničto nočze, pschetož řkóždy řkorži na řubjenty čžař. D wy bohacžli řudžo, byřchče-li wy wjedželi, řak je řhudemu woloło wutroby, nje-řyřbjała dha řo wascha duřcha nad nim řmilicž?“

Takle wboha Marja řkoržesche, a řylsu macžachu f nowa jejne blěde a řdřene woblicžo.

(Řřchichodnje dale.)

Řřchelake f bliska a f daloka.

— 18. řulija je řo w Řipřtu řaložny řamjen řa towarřtrowny dom „Řužisheho řredařřeho towarřtwa“ řoložil. Mnoha řicžba řjedawřchich řobuřtawow bėsche řo f řeje waznej řwjatocžnosčzi w Řipřtu řeshla.

— Ř Njeřwacžidle řo w bližichim čžařu f řwarom řepjenja do Božeho doma řapocžnje, řo budže w pschichodnej řymje řařo ředny Boži dom naschje řerbskeje Řužizy f řej derjecžinjazej na-řrawu wuhotowany, kotrař jenož f řpěchowanju naschich Řožich řlužbow a wofebje teřž f řpomozenju nutnosčže řluži. Řřchetož řtara řajka, řo řo w řyrkwi ničto nasymnicž njemóže, je drje řwój řónz namafala, a to je tola řjes dwěla, řo nutnosčž čžerpi, hdyž čžlowjek řymu mřje a w řyrkwi dyrkoze, dořelž řo řhřecž njemóže.

— řakuba řmy měli řańdženy řchtwóřk. Wón je wazny džěń w protřzy řatarjow, wofebje dla řnjow, kotreř řo domoj řhowaja. Ř řtarym čžařu je řo tón džěń teřž bėřnowy džěń mjenował, dořelž řmėdžachu řo řtrowosčže dla wot řeho dnja řakle řrajne bėřny pschedawacž. Dořelž řo něřotre řařne družiny f wutřaja pschi-wožuja, to waschnje wjazy njepřacžli. Řřchiwěra řraji, řo deřchčžil na tym dnju řoldže řkafy, a řo wjele řněha pschińdže w řymje, hdyž řo wjele wowřkow na tym dnju na njebeřach řokaže. Na řakuba řu teřž přěnje řruřchwy řrake. řdnyž řakuba řłónzo řwěčži, maja řo dobre řadowe řně a řruta řyma woczafacž, tola hdyž řak je woloło řakuba deřchčžil, řakly to řnjowe řohnowanje.

— Ř Šchleřnyřkej psches wulku wodu nastata řchłoda je řara wulka. Šchłoda, kotrař je pschi řěřach na řacženjach a řwarach nastala; řama f najmjěńřcha 200,000 řr. wučžini. řrudny je w řu řhwilu napohlad w řjanyh „Řłótach“. Řřchitko je ředny řěřor. Řola a řufi řteja řowodžene. řřyno, kotreř hiřchče domoj řhowane njebē, abo řrawa, kotrař hiřchče řteji, je řkafena. ře řelenym řizowanjom řkotu je řo řařtacž dyrbjało a na jeho měřto je řuche řizowanje řtupicž dyrbjało. Dořelž řak na řelenym řizo-wanju pobrachuje, budže řich wjele nuřowanyh, řwój řkót pschedacž. řeřž druhe řólne řłody řo řaža. Ř f řemu teřž pucžowarjo tam njepřchihadžēja, wot kotruřž řo wjele wobhđlerjow „Řłótow“ řivi.

Ř rořpominanju.

Řjele pschecžow řu řow řpokojnořcže.

Řudrořčž řjes řobožnosčže je řwěřka řjes wónje.

Dobry řkuff čžini teřž mřócžny džěń řařny.

Řorjedjenje: řa řtronje 114 čžiřla 29 čžitaj w 5. řhncžku „řowařřtwe“ (měřto towarřtwe) a w 9. řhncžku „řařchtař“ (m. řachy). řeřž ma na řtr. 116 w 1. řhncžku pořlednjeho arřilla měřta řamora „řannowera“ řěřacž.